

CON ĐƯỜNG SỐNG

1

Tìm Sự Bình An

Christina Onassis, con gái độc nhất của nhà tỷ phú Hy Lạp Aristotle Onassis, một chủ hãng tàu nổi tiếng, được thừa hưởng gia tài vĩ đại của cha trị giá hơn một tỷ Mỹ kim. Cô cũng là kế tự duy nhất của mẹ và được hưởng 270 triệu Mỹ kim. Mặc dù là người giàu có nhất thế giới, Christina không tìm được hạnh phúc và sự thỏa lòng với tiền bạc. Cuộc đời cô là những chuỗi ngày dài đầy bất hạnh. Cô ra đời ngoài ý muốn của cha mẹ. Hai người ly dị khi cô mới mười một tuổi. Trong vòng ba năm liên tiếp (1973-1975), cô mất hết ba người thân yêu trong gia đình. Người anh chết vì tai nạn máy bay, cha và mẹ chết vì bạo bệnh.

Trong gia đình, cô không được yêu thương. Christina đi tìm tình yêu, nhưng tình yêu như cánh diều đứt dây đã bay vút đi không bao giờ trở lại. Chính vì

thế nên cô yêu cuồng sống vội, kết hôn và ly dị nhiều lần. Cô chơi bời trác táng, nghiện đủ mọi thứ ma túy, lại luôn uống thuốc để xuống cân. Đến năm 1980, cô đã tự tử nhiều lần bằng thuốc ngủ nhưng không thành công. Năm 1985, sau khi lấy chồng lần thứ tư, cô hạ sinh bé gái tên là Athina. Chỉ ba năm sau hai người ly dị. Bé Athina trở thành trung tâm của đời cô. Ngày 19 tháng 11 năm 1988, sau bữa tiệc linh đình, cô đã chết trong bồn tắm tại khách sạn.

Christina gần 38 tuổi.

Cuộc đời bất hạnh và yếu mệnh của Christina Onassis cho ta thấy rằng tiền bạc không đem lại sự bình an và hạnh phúc.

1. TRONG THẾ GIỚI CÓ SỰ BÌNH AN CHĂNG?

Trong một thế giới đầy chiến tranh, oán thù, tội ác, bạo động, nhiều lúc chúng ta cảm thấy cô đơn và bất an. Khi phải đối phó với những vấn đề quan trọng của cuộc đời, ta cảm thấy thật bơ vơ. Ta thấy đau khổ lúc gia đình tan vỡ, khi tình yêu phai nhạt. Ta cảm thấy tuyệt vọng lúc mắc phải chứng bệnh nan y. Ta cảm thấy sợ hãi khi phải đối diện với tử thần.

Không có một ai nắm lấy tay ta đặt dấu ta qua những sóng gió của cuộc đời ư? Không có một đấng nào cao siêu, quyền phép, và khôn ngoan để ta nương tựa trong mọi nghịch cảnh

sao?

Ta đã van xin Thần Tài hộ mạng trên đường đời vì ta nghĩ rằng tiền bạc có thể bảo vệ và đem lại sự bình an. Tuy nhiên, bàn tay Thần Tài trơn láng khiến ta không thể nắm được. Những khi ta cần đến tiền tài nhất, như lúc mất việc, nợ đòi, thì nó phụ bạc ta. Thần Tài ruồng bỏ ta lúc qua đời. Vậy, ta không y lại vào tiền bạc được.

Ta nương tựa vào bạn bè và gia tộc ư? Bằng hữu và quyến thuộc cũng có lúc trở mặt với ta. Hãy hỏi những đứa trẻ bị cha mẹ bỏ rơi, hay những đứa sinh thành bị con cái hờ hững. Hãy hỏi người vợ bị chồng phụ bạc, đêm đêm mong ngóng người chồng sa ngã trở về. Hãy hỏi những tang gia đang khóc than người thân yêu vừa bạc mệnh.

Ta đeo đuổi danh vọng ư? Nhưng danh vọng là một người bạn không thủy chung, hôm nay còn đi với ta, ngày mai đã bỏ ta rồi.

Đôi khi ta tự nhủ, “Ta có thể đi một mình, không cần ai giúp đỡ. Ta có thể tin tưởng vào sự hiểu biết và nghị lực mình để sống.” Tuy nhiên, thậm chí chính bản thân ta cũng phản bội ta. Con người chúng ta vốn là giống mỏng manh. Tai nạn, bệnh hoạn, khốn khó và nguy biến có thể nghiền nát ta một cách dễ dàng. Hiển nhiên là ta không thể hoàn toàn tin tưởng vào ý chí của mình được.

Vậy thì ta nương cậy vào ai đây? Có bàn tay nào nâng đỡ và dịu dặt ta trong cuộc đời chăng?

2. TÌM SỰ BÌNH AN Ở ĐÂU?

Năm 1975, là một năm đau buồn và sầu thảm cho dân miền Nam Việt Nam. Năm ấy, hằng trăm ngàn người Việt đã đau đớn từ già trẻ hương yêu dấu, vội vã ra đi để tìm tự do bên kia bờ biển Thái Bình Dương. Hoa Kỳ là nơi đất mới mà nhiều người cho rằng đây là thiên đàng hạ giới. Họ mong mỗi tìm được sự bình an nơi xứ lạ quê người. Nhưng đất nước này có thỏa đáp được niềm hy vọng của họ chăng?

Nhiều người hòa hợp được với cuộc sống nơi đất mới. Họ học chữ, học nghề... và dần dần làm ăn khá giả. Họ có nhà lầu,

xe hơi và thỏa mãn với cuộc sống vật chất. Nơi đất tạm dung này trở thành quê hương thứ hai. Nhưng có những người không thể thích ứng với cuộc sống này. Họ khó mà an cư lạc nghiệp: trí óc đã cùn, học tiếng Anh không nhớ, học nghề cũng không xong. Họ mong ước trở lại quê nhà, nơi có bạn bè, bà con thân thuộc nói cùng ngôn ngữ, thưởng thức cùng những thức ăn đơm tình quê hương. Đó là trường hợp của anh Tuấn. Khi qua tỵ nạn ở Hoa Kỳ năm 1975, anh đã trên bốn mươi tuổi, một lứa tuổi khó thích nghi được với hoàn cảnh mới. Vừa cô đơn, vừa mặc cảm, anh đã xin trở lại quê nhà. Nhưng khi về tới nơi, anh bị cảm nặng, được đưa vào nhà thương. Bác sĩ chích một mũi thuốc, nhưng anh đã không qua khỏi. Thật đáng thương thay!

Ông Hoàng Xuân Lưu, một thiếu tá trong quân đội Việt nam Cộng Hòa. Năm 1975 bị bắt làm tù nhân chiến tranh. Được thả ra năm 1985 sau mười năm trong trại cải tạo.

Ông muốn đi tìm tự do vì không phù hợp với chế độ mới. Nhưng tự do ấy chỉ có được khi phải đánh đổi bằng sự lìa bỏ quê hương. Ông cùng chín người khác mượn một chiếc thuyền nhỏ để tìm cách vượt biên. Đem theo nước uống, thực phẩm và dầu

xăng, họ khởi hành khi màn đêm buông xuống. Chẳng bao lâu thức ăn, nước uống và dầu xăng đã cạn. Thời tiết rất nóng nực, trên trời không một áng mây. Họ cũng không thể uống nước biển. Ông Lưu khuyên mọi người cầu xin cùng Thượng Đế. Một tiếng đồng hồ sau, bỗng nhiên một đám mây đen kéo đến, mặc dù trời không có gió. Đám mây đen tụ ngay trên chiếc thuyền nan và mưa bắt đầu rơi. Ông Lưu quan sát thấy trời mưa ngay trên con thuyền nhỏ, không qua bên phải, bên trái, đằng trước hoặc đằng sau. Ông biểu mọi người dùng bao ny lông cất ở giữa

để hứng nước. Họ hứng được bốn thùng đầy.

Tuy nhiên, mọi người vẫn còn lo lắng về thức ăn và dầu xăng. Họ cầu nguyện nữa. Khoảng hai mươi phút sau, một chiếc tàu lớn xuất hiện, và họ được tiếp tế đầy đủ xăng nhớt và thực phẩm.

Đến nước Mỹ ngày 29 tháng 8 năm 1989, tứ cố vô thân vì vợ và hai con còn ở lại Việt Nam, ông Lưu cầu xin cùng Thượng Đế để gia đình được đoàn tụ. Lúc làm việc tại một hãng xe hơi, ông trượt chân té từ thang cao xuống nền xi măng. Ông bị nứt sọ và được đem vào phòng cấp cứu. Bác sĩ nói ông chỉ có thể sống được vài tháng. Nơi đây ông được học Kinh Thánh và hiểu rằng Thượng Đế mà ông thường cầu xin là chính Đức Chúa Trời. Lần lần, ông được bình phục. Mặc dù không nhà cửa, không tiền bạc, không việc làm, ít hy vọng, ông Lưu vẫn tiếp tục cầu xin cho gia đình được đoàn tụ. Qua sự can thiệp và giúp đỡ của một cơ quan từ thiện, ông và gia đình được đoàn tụ sau sáu tháng. Chúa đã nghe lời cầu xin tha thiết của ông.

Ông Lưu đã tin tưởng và nương tựa vào Đức Chúa Trời trong những lúc hoạn nạn; Ngài giải cứu ông khỏi mọi tai họa và ban cho ông sự bình an.

Có một câu chuyện rất hào hứng trong Kinh Thánh về một người tên Gióp. Ông có bảy con trai và ba con gái, bảy ngàn chiên, ba ngàn lạc đà, năm trăm đôi bò, năm trăm lừa cái, và rất nhiều tôi tớ. Người cũng có vàng bạc, nhà cửa, đất ruộng

vô số. Gióp không những giàu có nhất vùng mà lại còn được mọi người yêu chuộng vì ông nhân từ với kẻ nghèo, với khách lạ, người góa bụa, và kẻ mồ côi.

Rồi bỗng nhiên tai họa giáng xuống. Những tai ương mà con người khiếp sợ đều xảy đến cho Gióp. Nhà sụp, đê các con chết hết. Thú vật bị cướp. Các đầy tớ bị giết. Chỉ trong một thời gian ngắn, người đã tán gia bại sản.

Nhưng họa cũng chưa hết. Thân thể người còn mắc một chứng ung độc, từ bàn chân cho đến đỉnh đầu, chỗ nào cũng ngứa ngáy kinh khủng, Gióp lấy mảnh sành để gãi cho đỡ ngứa. Sự sâu thẳm của người rất lớn, thân hình tiều tụy, bạn bè không còn nhận ra Gióp nữa. Ông cảm thấy bị xã hội hắt hủi. Những kẻ nịnh hót lúc ông giàu có, bây giờ trở mặt khinh khi. Giờ đây ông đã mất hết cả những gì con người cho là quan trọng trong đời. Người chẳng khác chi một dây bầu xanh tươi bỗng rụng cả giàn bị sụp đổ. Dây bầu kia còn biết nương tựa vào đâu nữa?

Nhưng ông Gióp vẫn còn nơi nương tựa. Và Gióp thu hết tàn lực để cố bám lấy chốn nương tựa kiên cố ấy. Khi người mất tất cả—tài sản, gia đình, sức khỏe, danh giá—thì người vẫn còn có Đức

Chúa Trời. Ngài đã thấy sự đau khổ và lòng trung tín của Gióp. Ngài ban thưởng cho ông thật trọng hậu. Ông lại có bảy con trai và ba con gái khác, được sống thêm nhiều năm hạnh phúc với gia đình mình. Ông được thêm tài sản gấp hai lúc trước và được mọi người tôn trọng.

Gióp có một thiết hữu chung thủy suốt đời. Ấy chính là Đức Chúa Trời chúng ta.

Bạn không phải sống cô đơn. Có một bàn tay mạnh mẽ, đầy tình thương sẵn sàng nắm lấy bàn tay bạn: đó là bàn tay của Đức Chúa Trời. Ngài sẽ mãi mãi ở bên cạnh bạn, lúc nghèo cũng như khi giàu, lúc mạnh hay khi đau, lúc buồn cũng như khi vui, lúc sống hay khi chết. Chính Đức Chúa Trời là Đấng mà chúng tôi muốn giới thiệu cùng bạn hôm nay, qua những bài học **CON ĐƯỜNG SỐNG**. Đức Chúa Trời Toàn Năng giải quyết được hết cả những vấn đề trọng đại của con người và của riêng bạn.

3. NHỮNG GIẢI ĐÁP CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI VỀ NHỮNG VẤN ĐỀ TRỌNG ĐẠI

Người ta tự hỏi: Đời có ý nghĩa gì không? Có Đức Chúa Trời chăng? Đức Chúa Trời là ai? Ngài có tự tỏ mình ra cho người ta biết không? Bằng cách nào? Con người có sống mãi chăng? Người chết đi đâu? Tại sao những người hiền lành lại gặp tai nạn, còn kẻ gian ác được may mắn? Tại sao có nhiều tội ác trong xã hội? Tại sao tôi bị đau khổ? Có sự sống đời đời và có thiên đàng hay không? Tôi phải làm gì để được cứu? Trong những bài kế tiếp, quý bạn sẽ được chính Đức Chúa Trời giải đáp những câu hỏi trên và hàng trăm câu hỏi thiết yếu khác về cuộc đời.

Xin bạn hãy trả lời những câu hỏi trong tờ trắc nghiệm và gửi liền về cho TIẾNG NÓI HY VỌNG. Khi nhận được tờ trắc nghiệm, chúng tôi sẽ chấm điểm và gửi trả lại quý bạn kèm theo bài số 2. Khi học hết khóa 24 bài, quý bạn sẽ nhận được một cấp bằng xinh đẹp để lồng vào khung treo trong nhà.

Bài học 2 sẽ giải đáp câu hỏi:

HỮU THẦN HAY VÔ THẦN?

The Voice of Prophecy, P.O. Box 53055, Los Angeles, CA 90053
Tiếng Nói Hy Vọng, P.O. Box 5704, El Monte, CA 91734
Printed in U.S.A. Copyright © 2003 Tiếng Nói Hy Vọng. All Rights Reserved.